

ΕΤΟΣ 54ον

7 Μαΐου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (2762)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλα ἀπέθανε»

Στὴν ἀναστάσιμη αὐτὴ περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου ἡ Ἐκκλησία μᾶς φέρνει σήμερα στό νοῦ γεγονότα πού συνδέονται μέ τό σταυρικό θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας πῆρε τό θάρρος καί πῆγε στόν Πιλάτο γιά νά ζητήσει τό νεκρό σῶμα τοῦ Κυρίου· μᾶς κάνει λόγο καί γιά τίς Μυροφόρες ἐκεῖνες γυναῖκες πού συμμετείχαν στόν ἐνταφιασμό τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι λοιπόν μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά μιλήσουμε γιά τό μυστήριο τοῦ θανάτου.

Τό φαινόμενο τοῦ θανάτου

Ὁ θάνατος ἀποτελεῖ τό μοναδικό σταθερό παράγοντα στό διαρκῶς μεταβαλλόμενο κόσμο. Ὅλα τά ἔμβια ὄντα πεθαίνουν· μόνον ὁ ἄνθρωπος χαρακτηρίζεται ὡς θνητός. Καί χαρακτηρίζεται ἔτσι, ὄχι ἀπλῶς γιατί πεθαίνει, ἀλλὰ καί γιατί γνωρίζει ὅτι πεθαίνει. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη γνώση περιλαμβάνει καί τό θάνατο. Γι' αὐτό δέν παραμένει ἀδρανής μπροστά στό θάνατο, ἀλλὰ προσπαθεῖ νά τόν πολεμήσει καί νά τόν ἀπωθήσει, ἢ νά τόν ἐρμηνεύσει καί νά τόν νοσηματοδοτήσει.

Κατά τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ὁ θάνατος ἀποτελεῖ πρωτίστως πνευματικό φαινόμενο· εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τήν πηγή τῆς ζωῆς, τόν Θεό. Ὁ θάνατος αὐτός παρουσιάστηκε στόν ἄνθρωπο εὐθύς μετά τήν παρακοή. Ὁ σωματικός θάνατος ἦρθε ἀργότερα ὡς συνέπεια τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Κι ἐνῶ ὁ πνευματικός θάνατος εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τόν Θεό, ὁ σωματικός θάνατος εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα.

Φυσική συνέπεια

Ὁ θάνατος δέν ἦρθε ὡς ἐκδίκηση τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὡς φυσική συνέπεια τῆς παρακοῆς. Ὁ Θεός δέν εἶναι αἴτιος τοῦ θανάτου ἀλλὰ τῆς ζωῆς. Ἄν κάποιος

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε' 43-ις' 8)

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἔλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἔδωρῆσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσήφ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωτὴ τῆς μᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημένον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητῶνα τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

διερωτηθεῖ, γιατί ὁ Θεός δέν ἐπῆλασε τὸν ἄνθρωπο ἐξαρχῆς ἐνάρετο, ἀλλὰ ἐπέτρεψε νά ἀμαρτήσῃ, εἶναι σάν νά διερωτᾶται, γιατί τὸν ἐπῆλασε λογικό καί αὐτεξούσιο. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν μπορούσε νά γίνῃ κακός, δέν θά μπορούσε νά γίνῃ καί καλός. Ἡ παρακοή τὸν ἀλλοτρίωσε ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὀδήγησε στὸν πνευματικό θάνατο. Ὁ σωματικός θάνατος, ποῦ ἀκολούθησε τὸν πνευματικό, χαρακτηρίζεται στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ὡς εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νά μὴ μείνῃ τὸ κακό ἀθάνατο.

Μνήμη θανάτου

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τίς προϋποθέσεις ἡ μελέτη τοῦ θανάτου δέν ἀποτελεῖ ἀρνητική ἀλλὰ γόνιμη πνευματικὴ ἐργασία, ποῦ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ ἐγρήγορη καὶ σωφρονισμό. Ὁ Πλάτων ὀριζε τὴ φιλοσοφία ὡς μελέτη θανάτου. Στὴν Ἐκκλησία ὁ θάνατος τοποθετεῖται σὲ διαφορετικὴ προοπτικὴ καί ἡ θεώρησή του προσλαμβάνει ἄλλο περιεχόμενο. Ὁ Χριστὸς ὑπενθυμίζοντας τὸ ἐπικείμενο τοῦ θανάτου παρακινεῖ τοὺς ἀκροατὲς του σὲ μετάνοια καὶ προετοιμασία γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου ἀποτελεῖ οὐσιῶδες στοιχεῖο τῆς ἀσκητικῆς ἀλλὰ καὶ γενικότερα τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως. Κάθε ἡμέρα καὶ κάθε νύκτα πρέπει νά

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίων βουλευτῆς πού ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐτόλμωσε καὶ ἦλθε εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἦδη πεθάνει. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἐκατόνταρχον καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχον, ἐδώρωσε τὸ σῶμα εἰς τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς δὲ ἀγόρασε σινδόνι καὶ τὸν κατέβασε, τὸν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ τὸν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καὶ ἐκύλισε ἓνα λίθον εἰς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν πού τὸν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἀλείψουν. Καὶ πολὺ πρῶτῃ, τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλεγον μεταξὺ τους, «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καὶ ὅταν ἐσῆκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ πάρα πολὺ μεγάλος. Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον. Αὐτὸς λέγει εἰς αὐτάς, «Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ ὁ τόπος, ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ πείστε εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἰς τὸν Πέτρον, «Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ οὗτος εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἴδῃτε, καθὼς οὗτος εἶπε». Καὶ ἐβγήκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καὶ ἐκπληξις. Καὶ σὲ κανένα δὲν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήσιων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀντιμετωπίζεται καὶ νὰ ἀξιοποιεῖται ἀπὸ τὸν πιστό ὡς ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ τὸν βοηθεῖ νὰ σκέπεται καὶ νὰ ἐνεργεῖ διαρκῶς ὡς θνητός πού συναισθάνεται τὴ θνησιμότητά του. Τὸν βοηθαεῖ δηλαδὴ νὰ σκέπεται καὶ νὰ ἐνεργεῖ σωστά. Χωρὶς τὴ μνήμη τοῦ θανάτου δὲν προσεγγίζεται ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς.

Ἀποσιώπηση τοῦ θανάτου

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἰδιαίτερα ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, θέλει νὰ λησμονεῖ τὸ θάνατο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποφεύγει κάθε σκέψη ἢ συζήτηση σχετικὴ μὲ αὐτόν. Καλλιιεργεῖ ἀκόμη τὴν ἀφελὴ ἀντίληψη ὅτι μὲ τὴν ἐπιστήμην μπορεῖ νὰ ἀποτρέψῃ τὸ θάνατο.

Ἐνῶ ὅμως ὁ θάνατος ἀπωθήθηκε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ μεταβλήθηκε σὲ ταμπού, ἡ σεξουαλικότητα, πού ἀντιμετωπιζόταν παλαιότερα ὡς ταμπού, προβλήθηκε καὶ δημοσιοποιήθηκε. Ἔτσι ἡ ἀποσιώπηση τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου ἰσορροπήθηκε μὲ τὴ δημοσιοποίηση τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς. Παράλληλα γίνεται πολὺς λόγος γιὰ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγηση, ἐνῶ παραθεωρήθηκε τε-

7 Μαΐου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Μνήμη τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημεῖου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (351), Ἀκακίου μάρτ. († 303).

Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Πράξ. ζ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε' 43 - ις' 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Μαΐου, Δ' ἀπό τοῦ Πάσχα.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε' 1-15.

πείως ἢ ἀνάγκη διαπαιδαγωγήσεως γιά τό θάνατο. Τό φαινόμενο αὐτό τροφοδοτεῖ νοσηρές καταστάσεις. Εἰδικότερα, ἡ ἀπομόνωση τῶν παιδιῶν ἀπό τή διαδικασία τοῦ θανάτου προσφιλῶν προσώπων δημιουργεῖ σοβαρότατα ψυχικά τραύματα. Γι' αὐτό χρειάζεται σοβαρή προετοιμασία καί διαπαιδαγώγηση.

Στήν ἀναστάσιμη περίοδο πού διανύουμε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ζωή καί ἡ ἀνάσταση τοῦ κόσμου. Ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό ἐλευθερώνει ἀπό τό φόβο τοῦ θανάτου καί χαρίζει τήν αἰώνια ζωή. Φοβερός εἶναι μόνον ὁ πνευματικός θάνατος. Χωρίς αὐτόν ὁ σωματικός θάνατος χάνει τήν τραγικότητά του καί γίνεται γέφυρα πού ὁδηγεῖ «ἀπό τῶν ληυπηροτέρων ἐπί τά χρηστότερα καί θυμηδέστερα».

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γιά τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες
στό τηλέφωνο 210 - 7298.222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm